

Kterým kočkám říkáme krátkosrsté?

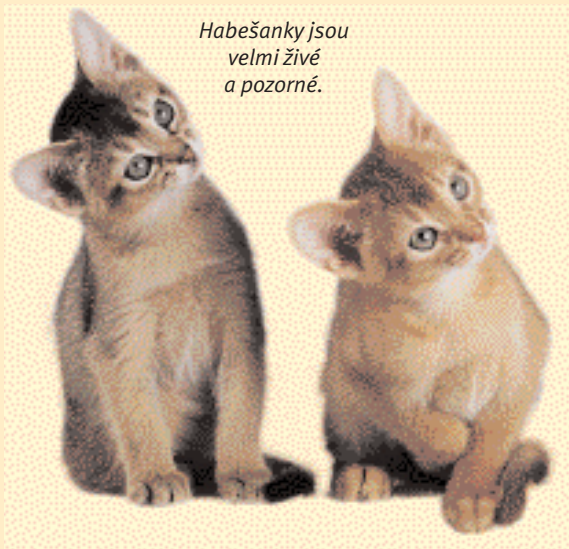
V přírodě žijící kočky jsou přirozeně pouze krátkosrsté, přičemž v chladnějších klimatických oblastech se vyvinuly podsadité typy s hustou srstí, jako je například naše kočka divoká. V teplých oblastech se naopak vyskytují krátkosrsté štíhlé kočky typu kočky siamské s řídkou srstí bez podsady. Teprve chovatelé koček začali používat název „krátkosrsté kočky“, aby tato plemena odlišili od „koček dlouhosrstých“.

◀ Nejstarší popis modrooké krátkosrsté kočky s černými odznaky (uši, obličej, ocas a tlapy) pořídil německý přírodovědec Peter Simon Pallas roku 1794

KOČKA SIAMSKÁ

ky (uši, obličej, ocas a tlapy) pořídil německý přírodovědec Peter Simon Pallas roku 1794 ve Střední Asii. Svě jméno toto plemeno dostalo teprve v roce 1884, kdy anglický konzul Owen Gould přivezl dva páry ze Siamu (dnešního Thajska) do Anglie. Tyto zvláštní kočky vyvolaly ihned všeobecný rozruch (mnozí lidé o nich hovořili bez nadšení jako o „nočních můrách“) a jejich chov se rozběhl ve velkém měřítku. Siamská kočata přicházejí na svět čistě bílá; teprve pozvolna se vyvíjejí černé, tmavohnědé nebo jinak zbarvené odznaky na méně prokrvených a tedy chladnějších místech těla. Zvířata jsou mimořádně temperamentní, velmi učenlivá, milují společnost a nechají se dokonce vodit na vodítku; mohou ovšem také znepríjemňovat život svému okolí svým pronikavým mňoukáním. Dnes chované siamské kočky jsou velmi štíhlé, mají úzkou hlavu, mandlové modré oči a široce od sebe posazené uši. Chovají se celkem ve dvaceti barevných varietách; na obrázku je siamka s nedávno vyšlechtěnými želvovinovými odznaky.

Habešanky jsou velmi živé a pozorné.

◀ Temperamentní a chytrá kočka barmská (nezaměňovat s birmou!) je blízkou příbuznou siamky. Ve srovnání s ní je trochu podsaditější, má téměř rovnoměrně tmně hnědou srst se stříbřitým nádechem a zářivě svítící zlatožluté oči. Pramatka všech dnes chovaných barmských koček, ořechově hnědá Wong Mau, padla roku 1930 v Barmě do oka jednomu kočičímu znalci, který ji přivezl do San Franciska. Teprve při dalším chovu se ukázalo, že Wong Mau byla křížencem kočky siamské a barmské. Chovatelé se snažili barmské znaky v potomstvu vytvořit co možná v nejjistší podobě. Dnes existuje deset barevných variet (barevných rázů); na obrázku vidíme modrou barmskou kočku.

EGYPTSKÁ MAU

▲
◀ Vzhledem nejbližší starým egyptským kočkám jsou habešské kočky společně s dosud ne všude uznaným plemenem egyptské mau. Tato kočka má angreštově zelené oči a štíhlé, pohyblivé tělo s dlouhým nohama. Potřebuje velký výběh, je vhodné jí umožnit dostatek pohybu například ve voliéře. Obě příbuzná plemena mají srst zbarvenou do hněda nebo stříbřita; zatímco mau má černé skvrny, habešská kočka je zdánlivě jednobarevná. Ve skutečnosti

HABEŠSKÁ KOČKA

je každý její chlup vícekrát pruhovaný, tedy například červenohnědý se dvěma nebo třemi černými proužky. Tento typ zbarvení se nazývá ticking.

► Modré kartouzské kočky byly vyšlechtěny v průběhu zhruba pěti století kartuziánskými mnichy v jejich klášteře poblíž Paříže. Toto plemeno se vyznačuje zavalitou tělesnou stavbou, sametovou srstí s hustou podsadou, oranžovými nebo jantarově žlutými očima, zdrženlivým charakterem a tichým hlasem. Kartouzka je podobná v Anglii oblíbené ruské modré, která má ale vždy zelené oči a podstatně lehčí stavbu těla.

KARTOUZSKÁ KOČKA

